

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

*Kinglikud
meloodiad*

TRILOOGIA 1. OSA

Esimene peatükk

Kui telefon helises, hüppas Claire Keyes püsti, et sellele vastata, otsustades, et vihane telefonikõne mänedžerilt on huvitavam, kui keset elutuba oma pesemata riiete sorteerimine.

„Halloo?”

„Tere. Mmm... kas see on Claire? Siin Jesse.”

Ei olegi mänedžer, mõtles Claire kergendustundega. „Missugune Jesse?”

„Sinu õde.”

Claire viskas pluusi käest ja vajus sohvale istuma. „Jesse?” sosistas ta. „Kas see oled tõepoolest sina?”

„Mh-mh. Üllatus.”

Üllatus oli selle jaoks liiga nõrk sõna. Claire polnud oma nooremat õde näinud juba aastaid. Igatahes mitte pärast isa matust, mil ta oli püüdnud kõigi järelejäänud pereliikmetega kontakti saavutada, kuid talle öeldi vaid, et teda ei oodata nende sekka ja ei hakatagi kunagi ootama ning kui ta juhtuks bussi alla jääma, siis ei vaevuks ei Jesse ega Nicole – Claire'i kaksikõde – talle abi kutsuma.

Claire mäletas hästi, kuidas ta oli sellest sõnarünnakust nii jahmunud, et võttis lausa hingeldama. Tal oli tunne nagu oleks ta läbi pekstud ja tee kõrvale lamama jäetud. Jesse ja Nicole olid tema *perekond*. Kuidas nad küll võisid teda niimoodi hüljata?

Kuna ta ei teadnud, mida ette võtta, oli ta linnast lahkunud, et mitte kunagi enam sinna tagasi minna. See oli seitse aastat tagasi.

„Niisiis,” sõnas Jesse heatujulisel häälel, mis kõlas sunnitult. „Kuidas sul läheb?”

Claire raputas pead, et see selgiks, seejärel heitis pilgu oma sassis korterile. Elutuba oli põlvkõrguseni täis musti riideid, klaveri juures seisis avatud kohvrid, veel oli seal kirjadehunnik, mis näis olevat liiga suur, et sellega tegelema hakata ning kusagil oli ülemus, valmis Claire'i elusast peast nülgima, kui nii saaks naist panna tegema seda, mida ülemus tahtis.

„Mul läheb toredasti,” valetas ta. „Ja sinul?”

„Mis seal rääkida. Aga on ka üks probleem. Nicole'il ei lähe kõige paremini.”

Claire haaras kõvemini telefonitorust. „Mis temaga lahti on?”

„Mitte midagi... praegu veel. Talle tehakse operatsioon. Sapiipõis. Midagi on valesti selle asukohaga või umbes nii. Mul ei tule meelde. Igatahes ei saa talle teha seda väikest operatsiooni, kus tehakse pisikesed sisselõiked. Miski lapi...”

„Laparoskoopia,” pomises Claire hajameelselt, silmitse-des kella. Ta peab kolmekümne minuti pärast tunnis olema.

„Just nimelt. Selle asemel lõikavad nad ta lahti nagu arbuusi ja see tähendab pikemat toibumisaega. Arvestades pagaritöökoda ja kõike muud, on see päris suur probleem. Tavalises olukorras tuleksin ise appi, aga just praegu ma ei saa. Asjalood on... keerulised. Niisiis me rääkisime ja Nicole mõtles, et ehk tuleksid sina koju tagasi ja võtaksid asjad oma hoolde. Ta oleks sulle tõesti väga tänulik.”

Koju, mõtles Claire igatsevalt. Ta saab koju. Tagasi sinna majja, mida ta vaevu mäletas, kuid millel oli alati olnud nii tähtis koht tema unenägudes.

„Ma arvasin, et sina ja Nicole vihkate mind,” sosistas ta lootusrikkalt, kuid peaaegu kartes seda.

„Tollal me olime pahased. See oli närviline aeg. Aga kui tõsiselt rääkida, siis oleme juba tükk aega arutanud, et peaks sinuga kontakti võtma. Nicole oleks... ise helistanud, aga ta ei tunne end hästi ja kartis, et sa ütled ei. Ta ei suudaks praegu seda taluda.”

Claire tõusis püsti. „Ma ei vastaks kunagi eitavalt. Muidugi tulen koju. Ma tõepoolest tahan seda. Teie olete mu perekond. Teie mõlemad.”

„Tore. Millal sa siia jõuad?”

Claire heitis pilgu segadusele, mida tema elu endast kujutas, ning mõtles Lisa, oma mänedžeri, vihastele telefonikõnedele. Siis oli veel too meistriklass, millest ta pidanuks osa võtma ja paar õpilast nädala lõpul.

„Homme,” sõnas ta kindlalt. „Jõuan teie juurde homme.”

„Lihtsalt lase mind kohe praegu maha,” ütles Nicole Keyes kõögilaudu pühkides. „Mõtlen seda tõsiselt, Wyatt. Sul kindlasti on relv. Tee seda. Ma kirjutan kirjakese, et see polnud sinu süü.”

„Kahju küll. Minu majas mingeid relvi pole.”

Minu omas ka mitte, mõtles Nicole süngelt ning viskas siis lauapuhastuslapi tagasi kraanikaussi.

„Aega minu lolli operatsiooni jaoks poleks saanud halvemini valida,” pomises ta. „Mulle öeldakse, et ma ei tohi kuue nädala jooksul tagasi tööle minna. Kuue. Pagaritöökoda ei juhi ennast ise. Ja katsu sa öelda midagi selle kohta, et ma palusin Jesse'i abi. Mõtlen seda tõsiselt.”

Wyatt, kellest varsti pidi saama Nicole'i eksõemees, tõstis käed üles. „Ma ei ütle sõnagi, vannun sulle.”

Naine uskus teda. Mitte sellepärast, et ta oleks arvanud, et ajab mehele hirmu peale, vaid kuna ta teadis, et mees mõistab teda – osaliselt valutas Nicole'i sisikond küll

põletikulise sapipõie tõttu, kuid suuremalt jaolt põhjustas seda tema õe Jesse'i reetlikkus.

„See ajab mind närvi. Mulle teeb viha, et mu oma keha niimoodi minu vastu on. Mida ma talle halba olen teinud?”

Wyatt lükkas ühe tooli laua alt välja. „Istu. Vihastamisest pole abi.”

„Kindlalt sa seda ju ei tea.”

„Võin arvata.”

Nicole vajus jõuetult toolile. Mõnikord, nagu praegugi, mõtles ta, kas üldse jaksab veel tülitseada.

„Mis mul meelest ära on läinud?” küsis ta. „Arvan, et olen kõik korda teinud. Kas sul ikka on meeles, et mõnd aega ma ei saa Amy eest hoolitseda?”

Amy oli Wyatti kaheksa-aastane tütar. Paaril pärastlõunal nädalas vaatas Nicole tema järele.

Wyatt kummardus ja pani käe naise käsivarrele. „Lase end lõdvaks,” ütles ta. „Sa pole mitte midagi unustanud. Ma vaatan iga paari päeva tagant korra pagaritöökotta sisse. Sul on seal head töötajad. Nad armastavad sind ja on sulle ustavad. Kõik läheb hästi. Paari päeva pärast oled kodus ja hakkad paranema.”

Naine teadis, et Wyatt pidas silmas enamat kui vaid operatsioonist paranemist. Probleemiks oli veel Nicole'i abikaasa, kellest peagi pidi saama eksabikaasa.

Selle asemel, et mõelda tolele lurjusele Drew'le, vahtis ta Wyatti kätt oma käsivarrel. Mehel olid suured käed – armidega ja mõhnlised. Ta oli mees, kes teadis, kuidas endale ülalpidamist teenida. Ta oli aus, sümpaatse välimusega ja huumorimeelega.

Naine tõstis pilgu mehe tumedatele silmadele. „Miks ma poleks võinud armuda sinusse?” küsis ta.

Wyatt naeratas. „Võiksin sinult küsida sedasama, tüdruk.”

Nad oleksid sobinud nii täiuslikult... kui vaid nende vahel oleks olnud natukenegi tõmmet.

„Oleksime pidanud rohkem pingutama,” ümises Nicole. „Oleksime pidanud koos magama.”

„Sa õige mõtle selle üle natuke,” soovitas mees. „Kui see sind erutab, siis ütle mulle.”

„Ma ei saa.” Ausalt, kui ta mõtles Wyattiga seksimisele, siis pani see tal närvid kihelema ja mitte heas mõttes. Wyatt oli liiga palju venna moodi. Kui vaid Drew, Wyatti poolvend, oleks esile kutsunud sama reaktsiooni. Kahjuks oli kontakt temaga olnud nagu ilutulestik. Selline, mis põletab.

Nicole tõmbus eemale ja uuris Wyatti. „Aga aitab minust. Sa peaksid uuesti abielluma.”

Mees sirutas käe kohvikruusi järele. „Ei, aitäh.”

„Amyl on ema vaja.”

„Mitte nii väga.”

„Igal pool on suurepäraseid naisi.”

„Nimeta üks peale enda.”

Nicole mõtles minuti ja ohkas siis. „Kas võiksime seda arutada mõni teine kord?”

Claire saabus SeaTaci lennujaama lõuna paiku ja oli väga rahul, et oli suutnud ise selle reisi organiseerida. Ta oli endale isegi auto üürinud. Tavaliselt oleks ta kasutanud taksoteenust, kuid nüüd tuleb sõita edasi-tagasi haigla vahet ja siis veel pagaritöökotta. Võib-olla on Nicole'il tarvis teda kuhugi saata. Omad rattad – see oli hea idee.

Pärast seda, kui ta oma mõlemad väga suured kohvrid oli liikuvalt lindilt maha sikutanud, haaras ta kummassegi kätte ühe kohvri ja tiris neid eskalaatori poole. Parkimisplatsile viiv tee oli pikk ja kohvrid rasked. Kui ta jõudis eskalaatorite

reani, millega tuli alla üüriautode platsile laskuda, siis ta juba hingeldas. Selleks ajaks, kui Claire autosid rentiva Hertzi firma kontorisse jõudis, kahetses ta juba, et oli tõmmanud selga pika villase mantli. Higi nirises tal mööda selga alla, pannes kašmiirsviitri naha külge kleepuma.

Ta ootas järjekorras, erutatuna kohalejõudmisest ja olles otsustanud teha kõik mis vaja, et oma õdedega uuesti lähedased suhted sõlmida. Neile oli antud teine võimalus. *Tema* ei kavatsenud seda tuulde lasta.

Leti taga istuv naine viipas, et ta lähemale astuks. Claire läks tema juurde, kaht kohvrit kaasa vedades.

„Tere. Mul on tellitud auto.”

„Nimi?”

„Claire Keyes.” Claire ulatas juhiloa ja plaatinakaardi.

Naine uuris ta juhiluba. „Kas teil on kindlustus olemas või soovite autole meiepoolset kindlustust?”

„Võtan teie kindlustuse.” See oli lihtsam, kui hakata seletama, et tal pole autot õigupoolest kunagi olnud. Tal olid üldse juhiloa-d vaid seetõttu, et kaheksateistkümneks saades oli ta nõudnud, et tahab kursustele ning oli õppinud ja harjutanud seni, kuni tegi eksami ära.

„Kas olete saanud trahvi või teinud avarii?” küsis naine.

Claire naeratas. „Mitte kordagi.” Selleks, et saada trahvi või põhjustada liiklusõnnetust, on vaja tegelikult autot juhtida. See oli midagi taolist, mida Claire polnud viimase kümne aasta jooksul teinud rohkem kui üks või kaks korda.

Tuli alla kirjutada paarile blanketile, seejärel ulatas naine juhiloa-d ja krediitkaardi talle tagasi.

„Number kuuskümmend kaheksa. See on Malibu. Te ütlesite, et keskmise suurusega. Kui soovite, siis võin teile anda midagi suuremat.”

Claire vaatas silmi pilgutades talle otsa. „Mis number kuuskümmend kaheksa?”